

- 1 Prin cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta A (instituție publică) în contradictoriu cu pârâții B,C,D, s-a solicitat instanței de contencios administrativ competente să dispună obligarea în solidar a pârâților la plata sumei de 30 000 lei, reprezentând prejudiciul cauzat reclamantei prin fapta culpabilă a pârâților. A susținut reclamanta că prejudiciul a fost creat prin nerespectarea atribuțiilor de serviciu de către pârâți, în calitate de funcționari publici, astfel cum s-a constatat în Raportul Comisiei de anchetă întocmit în cauză, fără a se emite un ordin sau o dispoziție de imputare în sarcina acestora.

Pârâții au invocat prin întâmpinare excepția lipsei dovezii calității de reprezentant legal al persoanei care a semnat cererea de chemare în judecată, excepția inadmisibilității acțiunii, iar pe fondul cauzei au solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Ce a hotărât prima instanță?

- A. a admis acțiunea, reținând că sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, astfel cum s-a constatat în raportul comisiei de anchetă;
- B. a respins acțiunea ca inadmisibilă, reținând că răspunderea funcționarilor publici pentru prejudiciul cauzat instituției publice, cu vinovăție, poate fi antrenată doar în procedura prevăzută în Legea nr. 188/1999;
- C. a respins acțiunea ca nefondată, reținând că doar raportul comisiei de anchetă nu face dovada îndeplinirii cumulative a condițiilor răspunderii civile delictuale, iar alte probe nu au mai fost administrate în cauză.

Răspuns: B

- 2 Petenta a solicitat anularea procesului verbal de contravenție încheiat de organul constatator I.T.M. Constanța la data de 7 noiembrie 2013, prin care s-a constatat încălcarea art. 13 lit. m) din Legea nr. 319/2006, plângerea fiind adresată Judecătoriei Bacău, în a cărei rază teritorială de află sediul său. Judecătoria Bacău a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Constanța, reținând că locul săvârșirii faptei este Constanța, întrucât agentul constatator din această localitate a încheiat procesul verbal contestat. Judecătoria Constanța, la rândul său, a declinat competența de soluționare în favoarea Judecătoriei Bacău, reținând că fapta contravențională este una omisivă, prevăzută de art. 13 lit. m) din Legea nr. 319/2006, săvârșită de petentă la sediul său, care se află pe raza teritorială a Judecătoriei Bacău.

S-a constatat ivit conflictul negativ de competență.

Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând conflictul, a stabilit competența în favoarea:

- A. Judecătoriei Constanța, ca fiind locul încheierii procesului verbal de contravenție;
- B. Judecătoriei Bacău, locul săvârșirii faptei omisive fiind sediul societății comerciale petente, subiect al obligației de a prezenta documentele și de a da relațiile solicitate de inspectorii de muncă, prevăzută de art. 13 lit. m) din Legea nr. 319/2006;
- C. Judecătoriei Constanța, reprezentantul legal al petentei aflându-se la Constanța în perioada controlului efectuat de I.T.M.

Răspuns: B

- 3 Prin acțiunea înregistrată la data de 10 noiembrie 2013 pe rolul Tribunalului X, secția de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC A SRL a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâta Agenția Domeniilor Statului să dispună suspendarea obligațiilor de plată a redevenței rezultate din contractul de concesiune nr. 10/1 octombrie 2010, pentru o perioadă de două luni, date fiind calamitățile naturale survenite în acea perioadă. Din acest contract rezultă că terenul ce face obiectul concesiunii constituie bun imobil aflat în proprietatea privată a statului și în administrarea pârâtei Agenția Domeniilor Statului, pe care aceasta l-a concesiionat către reclamantă. Tribunalul X a invocat la primul termen excepția necompetenței sale materiale și a declinat cauza spre competență soluționare la Curtea de Apel Y, având în vedere dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004, conform căreia curtea de apel judecă în primă instanță procesele și cererile în materia contenciosului administrativ privind actele autorităților și instituțiilor publice centrale, iar pârâta face parte din această categorie.

Cum va proceda Curtea de Apel?

- A. își va verifica, la rândul său, competența, la primul termen, reținând că este competentă, astfel cum s-a arătat și în hotărârea de declinare a tribunalului;
- B. va declina, la rândul său, competența de soluționare către Tribunalul X, reținând că acesta este competent în funcție de valoarea redevenței a cărei plată se solicită a fi suspendată, constatând astfel ivit conflictul negativ de competență;
- C. va declina competența la o altă instanță decât cea de contencios administrativ, reținând că respectivul contract de concesiune are ca obiect punerea în valoare a unor bunuri proprietate privată a statului și nu intră în categoria actului administrativ, potrivit art.2 alin.(1) lit.c) din legea nr. 554/2004.

Răspuns: C

- 4 Într-un litigiu având ca obiect plângere contravențională a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a primei teze a art. 27 din OG nr. 2/2001. Autorul excepției a susținut că textul de lege în următoarea formă "comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului" este neconstituțional pentru că îi încalcă prezumția de nevinovăție, dreptul la apărare, la viața intimă, de familie și privată, precum și secretul corespondenței, deoarece afișarea procesului-verbal de constatare a contravenției la domiciliul sau la sediul contravenientului reprezintă un abuz instituțional și este de natură să știrbească renumele acestuia în comunitate, prin aducerea unei acuzații fără ca persoana în cauză să aibă dreptul de a se apăra, inducând, astfel, opiniei publice ideea de vinovăție.

Curtea Constituțională a apreciat că:

- A. dispozițiile art. 27 din OG nr. 2/2001 sunt neconstituționale, întrucât se aduce atingere secretului corespondenței prin afișarea procesului verbal de contravenție la domiciliul contravenientului;
- B. dispozițiile art. 27 din OG nr. 2/2001 sunt neconstituționale, întrucât comunicarea procesului verbal de contravenție prin afișare la ușa domiciliului sau sediului contravenientului este excesivă, fiind suficientă simpla comunicare prin poștă cu aviz de primire;
- C. dispozițiile art. 27 din OG nr. 2/2001 sunt constituționale, modalitățile de comunicare a procesului verbal de contravenție fiind destinate să asigure efectivă cunoaștere de către contravenient a actului încheiat de organul constatator, fără a se aduce atingere dreptului fundamental la apărare.

Răspuns: C

5 Într-un litigiu având ca obiect plângere contravențională s-a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, alin. (4) din Legea nr. 554/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 76/2012 de punere în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. **Curtea Constituțională a stabilit că:**

- A. excepția este neîntemeiată, întrucât prin noile soluții legislative instituite prin Legea nr. 76/2012 s-a făcut o distincție între actele administrative cu caracter normativ și actele administrative cu caracter individual, iar pentru cele normative controlul judecătoresc al instanței de contencios administrativ se declanșează doar pe calea acțiunii în anulare;
- B. excepția este întemeiată, reținând că sunt neconstituționale prevederile art. 4, alin. (4) din Legea nr. 554/2004 astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 76/2012, în măsura în care se restrânge accesul persoanei vătămate la calea incidentală a excepției de nelegalitate;
- C. excepția este întemeiată, fiind neconstituționale prevederile art. 4, alin. (4) din Legea nr. 554/2004 astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 76/2012 în ceea ce privește sintagma "în cadrul acțiunii în anulare".

Răspuns: A

6 Prin sentința Curții de Apel B a fost respinsă acțiunea reclamantei A formulată în contradictoriu cu pârâtul CC având ca obiect suspendarea executării actului administrativ emis de pârât. S-a reținut că nu a fost îndeplinită cerința cazului bine justificat, întrucât argumentele reclamantei vizau netemeinicia acestui act, fiind astfel necesară administrarea de probe pe fond, iar condiția pagubei iminente nu a fost dovedită.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta A. Soluționând recursul, Înalta Curte de Casație și Justiție:

- A. a admis recursul în sensul admiterii cererii de suspendare a executării actului administrativ, reținând că din susținerile reclamantei rezultă că sunt îndeplinite condițiile prevăzute în cuprinsul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 554/2004;
- B. a respins recursul, reținând că nu a fost dovedită îndeplinirea cumulativă a condițiilor privind cazul bine justificat și paguba iminentă, prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004;
- C. a admis recursul și a admis cererea de suspendare a executării actului administrativ, reținând că argumentele reclamantei privind blocarea activității conduc la îndeplinirea condițiilor cerute de art. 14 din Legea nr. 554/2004.

Răspuns: B

7 În dosarul înregistrat pe rolul Tribunalului I la data de 28.11.2011 s-a dispus sesizarea la data de 20.03.2013 a Curții de Apel I cu soluționarea excepției de nelegalitate a unei hotărâri de guvern și a fost suspendată cauza până la momentul soluționării excepției.

S-a reținut aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 la momentul sesizării instanței, respectiv 28.11.2011.

Curtea de Apel I, a admis excepția necompetenței sale materiale și a declinat cauza în favoarea Tribunalului I, reținând că la momentul invocării excepției de nelegalitate a actului administrativ individual erau în vigoare dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, astfel cum a fost modificată prin art. 54, pct.1 din Legea nr. 76/2012, iar momentul la care s-a născut litigiul nu prezintă relevanță.

În soluționarea conflictului de competență ÎCCJ a stabilit competența de soluționare:

- A. în favoarea Tribunalului I, reținând că norma procedurală în vigoare la data invocării excepției de nelegalitate atribuia competența de soluționare a acesteia instanței de fond în fața căreia a fost invocată;
- B. în favoarea Curții de Apel I, reținând că, în cauză, competența de soluționare a cererii care are ca obiect excepția de nelegalitate se stabilește nu în raport de dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 76/2012, ci în raport de dispozițiile art. 10 alin. (1) teza a II a și alin. (3) din Legea nr. 554/2004, în funcție de rangul autorității publice emitente a actului supus controlului de legalitate;
- C. în favoarea Tribunalului I, pentru faptul că excepția de nelegalitate are o existență de sine stătătoare, ce se supune dispozițiilor procedurale de la momentul invocării sale, independent de normele procedurale care guvernează litigiul de fond.

Răspuns: B

- 8 Acțiunea, înregistrată anterior datei de 15.02.2013, are ca obiect anularea deciziei de soluționare a contestației formulate împotriva procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare emis de pârâțul MFP prin care s-a stabilit în sarcina reclamantului o creanță bugetară de 18521 lei, ca urmare a aplicării OUG nr. 66/2011, precum și anularea acestui proces verbal.

Tribunalul B a admis excepția de necompetență materială și a declinat competența de soluționare în favoarea Curții de Apel B, care, la rândul său, a declinat competența în favoarea Tribunalului B, constatând ivit conflictul negativ de competență.

În soluționarea conflictului negativ de competență ÎCCJ a decis:

- A. stabilirea competenței în favoarea Curții de Apel B, reținând că actele administrative contestate sunt emise de o autoritate publică de rang central;
- B. stabilirea competenței în favoarea Tribunalului B, reținând că la data sesizării instanței erau în vigoare prevederile art. 10 alin.(1) din Legea nr.554/2004 care stabileau competența în funcție de criteriul valoric, suma contestată fiind sub pragul de 500 000 lei;
- C. stabilirea competenței în favoarea Curții de Apel B, reținând că potrivit dispozițiilor legale în vigoare la momentul ivirii conflictului, respectiv art. 10 alin.1 indice1 din Legea nr. 554/2004, toate cererile privind actele administrative emise de autorități publice centrale, care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare, se soluționează în fond de curțile de apel.

Răspuns: B

- 9 Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel X în anul 2009 reclamantul A a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâțul B (autoritate publică centrală) să se dispună repararea pagubei cauzate prin emiterea Ordinului nr. 1/2004, prin obligarea autorității pârâte la plata de despăgubiri materiale, reprezentând diferență salarii nete neîncasate în perioada de la data emiterii ordinului până la introducerea acțiunii de anulare a actului administrativ vătămător, actualizate cu rata inflației la data plății, și daune morale. Reclamantul a susținut că prin ordinul contestat nu i s-a recunoscut gradul de profesor universitar, iar după rămânerea definitivă și irevocabilă a sentinței prin care s-a dispus anularea acestui act a fost emis în anul 2006 un ordin prin care i s-a acordat respectivul grad didactic. Temeiul juridic al acestei cereri îl reprezintă prevederile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. Cum va proceda instanța de fond?

- A. va admite acțiunea, considerând că reclamantul este îndreptățit la recuperarea prejudiciului încercat prin ordinul anulat de instanță în litigiul de fond;
- B. va respinge acțiunea, întrucât nu s-a dovedit întinderea prejudiciului, reclamantul nedepunând la dosar niciun înscris;
- C. va admite excepția tardivității acțiunii, reținând că acțiunea în despăgubiri este prescrisă, termenul de un an cerut de lege începând să curgă din anul 2006, când reclamantul a formulat o primă cerere de despăgubiri, după anularea actului contestat, chiar dacă aceasta a fost îndreptată împotriva unei alte pârâte și în baza unui alt temei juridic.

Răspuns: C

- 10 Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel B reclamatul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Primul Ministru al României și M.A.I anularea deciziei emisă în luna ianuarie 2009 pentru modificarea raporturilor sale de serviciu prin mobilitate în interes public, recunoașterea continuității raporturilor de muncă și plata drepturilor salariale aferente. Prin decizia contestată s-a dispus astfel: "Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii domnului A, secretar adjunct în cadrul M.A.I., i se modifică raporturile de serviciu prin mobilitate în interes public, urmând să fie numit într-o altă funcție publică" .

Curtea de Apel B a admis acțiunea, reținând că decizia atacată este nelegală, întrucât, pe de o parte, nu este motivată, pentru a se putea verifica îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 27 alin.(1) lit.b) din HG nr. 341/2004, iar pe de altă parte, dispozitivul deciziei este contradictoriu, se referă la modificarea raporturilor de serviciu fără a preciza elementul supus modificării, în realitate fiind vorba despre o încetare a raportului de serviciu. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții, susținând că mobilitatea în interes public poate fi dispusă în vederea numirii ulterior într-o funcție publică.

Inalta Curte de Casație și Justiție a decis:

- A. admiterea recursului și respingerea acțiunii, reținând că actul administrativ contestat este legal, fiind suficient de clar motivat și fără a conține dispoziții contradictorii în dispozitivul său, că decizia respectă toate condițiile legale pentru mobilitatea înalților funcționari publici și nu aduce atingere niciunui drept sau interes legitim, în sensul Legii nr. 554/2004;
- B. respingerea recursului, reținând că "mobilitatea" nu este o noțiune abstractă, ci se concretizează, în cazul înalților funcționari publici, prin numirea într-o altă funcție din cele enumerate la art. 12 din Legea nr. 188/1999, iar prin decizia contestată nu s-a dispus numirea într-o astfel de funcție, ceea ce echivalează cu o încetare a raportului de serviciu.
- C. admiterea recursului și respingerea acțiunii, reținând că la momentul soluționării căii de atac intimatul reclamant era pensionar și nu se mai putea dispune reintegrarea sa în funcție.

Răspuns: B

- 11 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul judecătorei la 12 iunie 2014, reclamanta S.F. a cerut desfacerea căsătoriei încheiate cu pârâtul S.B. din culpa acestuia din urmă. În susținerea afirmației privind vinovăția a solicitat doar audierea în calitate de martor a mamei sale, numita M. Pârâtul S.B. a formulat întâmpinare prin care a arătat că este de acord cu desfacerea căsătoriei, dar din vina reclamantei. Drept probă a culpei exclusive a lui S.F. a propus numai audierea ca martor a fratelui său F.

La termenul de încuviințare a probelor, reclamanta S.F. s-a opus audierii martorului propus de pârât, iar acesta din urmă audierii martorului propus de reclamantă, ambii pentru motivul că M. și F. nu pot fi martori deoarece sunt rude în grad prohibit de lege.

Instanța:

- A. va decada părțile din probele propuse și le va pune în vedere să indice alte probe în susținerea afirmațiilor privind vinovăția;
- B. va lua act de situație și va stabili că cei doi martori nu pot fi audiați;
- C. va lua act de situație, dar va audia cei doi martori.

Răspuns: C

- 12 Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele argumente la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum și în art. 486 alin. (3) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat:

- A. legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil;
- B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a avut o poziție tranșantă în sensul că cerința ca reclamantul să fie reprezentat de un avocat calificat în fața Curții de Casație poate fi, prin ea însăși, contrară art.6 din Convenție;
- C. limitările aduse dreptului de a ataca prin recurs hotărârile judecătorești din perspectiva accesului liber la justiție nu au un scop legitim.

Răspuns: A

- 13 La data de 20 iunie 2014, reclamantul T.F. a depus la judecătorie o plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de radiere din cartea funciară a unui drept real de uzufruct care a încetat să mai existe ca urmare a decesului titularului dreptului de uzufruct, formulând plângerea în contradictoriu cu Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară și învederând instanței că nu poate indica niciun alt pârât deoarece nicio altă persoană nu îi neagă susținerile privind stingerea dreptului de uzufruct care greva în trecut dreptul său de proprietate. Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară a depus întâmpinare prin care a invocat mai multe excepții:

I.- că nu are legitimitate procesuală pasivă, deoarece conform deciziei nr.72/2007 a ICCJ, pronunțată în interesul legii, în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 7/1996, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă;

II.- că reclamantul nu depus plângerea la oficiu, conform art.31 alin.3 din Legea nr.7/1996 republicată, și

III.- că reclamantul nu a formulat cererea de reexaminare la care se referă art.31 alin.2 din același act normativ, deși aceasta era obligatorie, conform acestui text de lege care prevede că „persoanele interesate sau notarul public pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, în termen de 15 zile de la comunicare, care se soluționează în termen de 20 de zile prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul”. A invocat că potrivit art.31 alin.3 din Legea nr.7/1996, numai „împotriva încheierii registratorului-șef emise potrivit alin.2, cei interesați sau notarul public pot formula plângere, în termen de 15 zile de la comunicare”, care este de competența judecătorei.

La primul termen de judecată, în lipsa părților legal citate, constatând că petentul a solicitat judecata în lipsă și deliberând asupra excepțiilor invocate și a ordinii lor de soluționare, judecătoria va pronunța următoarea soluție:

- A. va respinge plângerea ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, valorificând jurisprudența mai veche a instanței supreme, întrucât este obligatorie pentru instanțe;
- B. va respinge cererea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a urmat procedura prealabilă obligatorie de atacare cu cerere de reexaminare a încheierii de respingere dată de registrator, având în vedere că legea nu deschide calea plângerii la instanță decât împotriva încheierii registratorului-șef;
- C. va califica plângerea petentului ca fiind o cerere de reexaminare în sensul art.31 alin.2 din Legea nr.7/1996 și va declina competența de soluționare a acesteia în favoarea registratorului-șef al OCPI.

Răspuns: B

- 14 La data de 22 mai 2014, reclamantul A.V., domiciliat în orașul Brad, Jud. Hunedoara, a depus o cerere de chemare în judecată la Judecătoria Orăștie, chemând în judecată pârâtul G.T., cu domiciliul în Orăștie, solicitând instanței obligarea pârâtului la plata sumei de 100.000 de lei cu titlu de daune materiale, rezultate dintr-un accident rutier produs din culpa pârâtului neasigurat RCA și care a avut loc în Municipiul Deva, solicitând și judecarea în lipsă. Pârâtul nu a depus întâmpinare.

La primul termen de judecată, la care părțile legal citate au lipsit, procedând la verificarea din oficiu a propriei competențe, prima instanță a constatat că potrivit art.113 C.pr.civ., în cazul unor astfel de litigii, competența aparține instanței în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită sau s-a produs prejudiciul.

Prin urmare, în considerarea acestor dispoziții legale, a declinat competența de soluționare a litigiului în favoarea Judecătoriei Deva, respectiv a instanței în a cărei rază teritorială s-a săvârșit fapta ilicită, în același loc producându-se și prejudiciul pretins încercat de către reclamant.

Cauza s-a înregistrat la Judecătoria Deva la data de 15 octombrie 2014. Înainte de primul termen de judecată, reclamantul a depus note de ședință prin care a solicitat declinarea competenței în favoarea Judecătoriei Orăștie, apreciind că aceasta era competentă să soluționeze cererea sa și a declinat în mod greșit competența. Pârâtul a depus întâmpinare prin care a arătat că se opune declinării de competență, întrucât numai pârâtul poate invoca excepția necompetenței teritoriale relative, iar între timp, începând cu data de 1 octombrie 2014, și-a mutat domiciliul în Deva.

Analizând excepția de necompetență teritorială invocată, Judecătoria Deva va pronunța următoarea soluție:

- A. va respinge excepția de necompetență, întrucât este vorba despre o competență teritorială alternativă, care nu este de ordine publică, caz în care excepția de necompetență poate fi invocată numai de către pârât;
- B. va respinge excepția de necompetență întrucât, potrivit legii, este una din instanțele deopotrivă competente să soluționeze cererea reclamantului, astfel că nu se poate declara necompetență;
- C. va declina competența în favoarea Judecătoriei Orăștie, întrucât aceasta a devenit singura instanță competentă, dintre cele enumerate de lege, ca urmare a alegerii făcute de reclamant în condițiile art.116 C. pr.civ.

Răspuns: C

- 15 În cadrul unui proces început sub noul Cod de procedură civilă, prin cererea de completare a hotărârii instanței de apel, B.M. a invocat omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată. Instanța a respins cererea de completare a hotărârii, apreciind că aceasta este nefondată față de împrejurarea că, la dezbaterile în fața instanței de apel, B.M. nu a solicitat cheltuieli de judecată, renunțând în acest mod la cererea de acordare a acestora cuprinsă în întâmpinarea depusă în apel. Chiar dacă în concluziile scrise B.M. a solicitat cheltuieli de judecată, această cerere formulată după închiderea dezbaterilor nu mai putea fi luată în considerare. Împotriva deciziei din apel, B.M. a formulat recurs.

Instanța de recurs:

- A. a respins recursul ca nefondat deoarece B.M. a renunțat la solicitarea cheltuielilor de judecată, cuprinsă în întâmpinare, prin aceea că nu a formulat o cerere de acordare a cheltuielilor de judecată cu ocazia dezbaterilor;
- B. a admis recursul și a trimis cauza spre rejudecare la instanța de apel, apreciind că renunțarea la cheltuielile de judecată solicitate prin intermediul întâmpinării nu poate fi dedusă din faptul că B.M. nu a formulat o astfel de cerere cu ocazia dezbaterilor, fiind necesară o renunțare explicită, în condițiile art.406 C.pr.civ.;
- C. a admis recursul având în vedere că renunțarea la cheltuielile de judecată solicitate prin intermediul întâmpinării nu poate fi dedusă din faptul că B.M. nu a formulat o astfel de cerere cu ocazia dezbaterilor, fiind necesară o renunțare explicită, în condițiile art.406 C.pr.civ. și a reținut cauza spre judecare, întrucât situația de fapt fiind lămurită pe deplin, instanța de recurs se poate pronunța asupra cheltuielilor de judecată.

Răspuns: B

- 16 Cu ocazia deliberării, completul de apel constată că ambele părți au fost nelegal citate la singurul termen de judecată din cauză, în condițiile în care ambele au lipsit. Astfel, apelantul a fost citat la domiciliul său, iar nu la cel al reprezentantului indicat în cererea de apel, iar intimatul nu a fost citat deloc.

În această situație:

- instanța va putea dispune repunerea cauzei pe rol deoarece ea poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost legal citate ori s-au prezentat;
- instanța nu va putea dispune repunerea cauzei pe rol deoarece art.400 C.pr.civ. permite repunerea pe rol numai dacă sunt necesare probe sau lămuriri noi, iar nu dacă procedura de citare este viciată;
- în cazul în care au opinii contrare, cei doi judecători sunt datori să se unească într-o singură opinie, pentru că nu se poate constitui un complet de divergență pentru a hotărî asupra chestiunii repunerii cauzei pe rol.

Răspuns: A

- 17 La data de 18 februarie 2013 a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei X cererea ce chemare în judecată prin care reclamantul A.A. a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare intervenit la data de 7 mai 2010 între reclamant și pârâțul B.B. privind imobilul situat în orașul X, obligarea pârâțului B.B. la plata către reclamant a sumei de 80 000 euro la cursul de schimb de la data rămânării definitive a hotărârii, precum și obligarea pârâțului B.B. să-i predea pârâțului C.C. imobilul în cauză.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că prin sentința nr.Y/2012 a fost anulat contractul de vânzare-cumpărare încheiat la data de 12 martie 2007 între pârâți privind imobilul menționat anterior, pentru vicierea consimțământului. Astfel, pârâțul B.B. i-a vândut un bun cu privire la care nu era proprietar, impunându-se anularea actului de vânzare cumpărare în cauză ca act subsecvent și repunerea părților în situația anterioară. Reclamantul a făcut trimitere și la clauza de la art.4 din contractul de vânzare care reglementa obligația de evicțiune.

Prin sentința Z/2013 Judecătoria X a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, reținând că reclamantul a invocat ca motiv de nulitate a contractului nerespectarea de către pârâțul B.B. a clauzei privind obligația de garanție pentru evicțiune, or, potrivit art.1341 C.civ. de la 1864 reclamantul cumpărător nu poate să solicite anularea contractului, ci doar restituirea prețului, în condițiile în care dovedește că împotriva sa s-a formulat o acțiune în justiție privind predarea imobilului. Simpla temere că va fi evins întrucât la data încheierii contractului pârâțul B.B. nu era proprietar nu este suficientă pentru promovarea unei acțiuni în răspundere pentru evicțiune. În plus, în speță, nu s-a făcut dovada plății prețului de 80.000 euro, în cuprinsul contractului prevăzându-se ca plata se va face în numerar la data semnării contractului.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul, susținând că prima instanță a reținut în mod nelegal că nu s-a făcut dovada plății prețului și că nu sunt îndeplinite condițiile pentru operarea garanției pentru evicțiune, deși acțiunea a fost demarată în baza anulării actului subsecvent și repunerii părților în situația anterioară.

Apelantul a mai arătat că susținerile intimatului-pârâț în sensul că nu deține imobilul și nu a făcut dovada plății prețului nu au nicio justificare atâta timp cât în art. 5 din contract se prevede că plata s-a făcut la data semnării contractului, iar din actele dosarului reiese că în anul 2011 se afla în posesia imobilului.

Cât privește garanția pentru evicțiune, apelantul-reclamant a arătat că a indicat clauza de la art.4 din contract pentru a susține afirmația că pârâțul nu este proprietar al imobilului.

Instanța de apel a pronunțat următoarea soluție:

- a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe, întrucât, prin trimitere la neoperarea garanției contra evicțiunii, deși în speță s-a invocat principiul subsecvenței actului juridic dedus judecării, în raport cu primul act de vânzare-cumpărare ce a fost anulat de către instanța de judecată, prima instanță a schimbat cauza actului juridic dedus judecării, aspect ce echivalează cu necercetarea fondului dedus judecării;
- a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și a judecat procesul evocând fondul, întrucât, prin trimitere la neoperarea garanției contra evicțiunii, deși în speță s-a invocat principiul resolutio jure dantis, resolutio jus accipientis, prima instanță a schimbat cauza actului juridic dedus judecării, aspect ce echivalează cu necercetarea fondului dedus judecării;
- a respins apelul ca nefondat întrucât invocarea clauzei de la art.4 din contractul de vânzare-cumpărare de către reclamant în finalul acțiunii a fost făcută în sensul fundamentării acțiunii pe nerespectarea dispoziției de garanție contra evicțiunii.

Răspuns: B

- 18 Prin cererea înregistrată pe rolul judecătorei, la data de 5 martie 2013, reclamantii G.A. și G.R. au solicitat rectificarea suprafeței imobilului înscris în cartea funciară nr.8754, nr. top. 45/b, de la suprafața de 758 mp. la suprafața de 3.465 mp., învederând că înscrierea în cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația juridică reală a imobilului. Analizând raportul de expertiză extrajudiciară depus de reclamantii, judecătoria a admis cererea, prin încheierea nr.45 din 31 mai 2013, și a dispus rectificarea corespunzătoare a suprafeței din cartea funciară. Soluția a rămas definitivă prin neapelare.

Ulterior, la data 24 august 2013, numitul L.T. a formulat contestație în anulare împotriva acestei încheieri, adresată aceleiași judecătorei, solicitând acesteia anularea încheierii, învederând că, în realitate, prin această încheiere a fost expropriat de terenul proprietatea sa, înscris în C.F. nr.2835 cu nr. top.654/1/2 aflat în vecinătatea terenului reclamantilor. A subliniat că s-a confruntat cu aceeași situație, terenul său având o întindere mai mare decât cea înscrisă în cartea funciară. Învederează că, în calitate de proprietar vecin trebuia citat în proces în calitate de pârât, însă judecătoria a soluționat cererea fără a dispune citarea sa, lipsindu-l prin hotărârea dată, fără niciun temei legal, de o suprafața însemnată din proprietatea sa. A invocat dispozițiile art.504 alin.1 C. pr.civ.

Analizând contestația în anulare și constatând că proprietarii tabulari ai terenului învecinat nu au fost citați în proces, judecătoria a pronunțat sentința civilă nr.654/31 octombrie 2013 prin care a admis contestația și a dispus anularea încheierii.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantii G.A. și G.R., invocând nelegalitatea hotărârii primei instanțe, apreciind că nu se impunea sub nicio formă citarea pârâtului în proces, având în vedere obiectul cererii lor, iar pârâtul nu putea promova contestația în anulare câtă vreme nu a fost parte în proces.

Analizând apelul declarat, tribunalul:

- A. va respinge apelul și va menține soluția primei instanțe întrucât cererea de rectificare a cărții funciare cu care a fost investită inițial avea caracter contencios și nu putea fi soluționată printr-o încheiere în temeiul procedurii necontencioase;
- B. va admite apelul reclamantilor, și va schimba hotărârea atacată în sensul că va respinge contestația în anulare ca lipsită de interes întrucât contestatorul își poate valorifica dreptul de proprietate numai pe calea unei acțiuni în grănițuire și revendicare, neobținând niciun folos practic din anularea încheierii primei instanțe, care nu îi poate fi opusă câtă vreme nu a fost pronunțată în contradictoriu cu el;
- C. va admite apelul și va schimba sentința atacată în sensul respingerii contestației în anulare, întrucât a fost formulată de o persoană care nu a figurat ca parte în proces.

Răspuns: C

- 19 Reclamantul AA a formulat o acțiune în anularea unui certificat de moștenitor emis pe numele pârâților AN și BC, iar la judecata în fond a cauzei, instanța a acordat 23 de termene, în principal pentru lipsa dosarului notarial.

În calea de atac, sentința pronunțată de instanța de fond a fost casată cu trimitere spre rejudecare, iar cu ocazia rejudecării, s-au acordat 18 termene de judecată. Judecata căii de atac exercitată împotriva celei de a doua hotărâri a durat 2 ani, iar durata totală a procedurilor derulate a fost de 6 ani și 4 luni.

După finalizarea procesului, reclamantul AA a formulat împotriva statului o acțiune în despăgubiri pentru durata nerezonabilă a procedurii în fața instanței naționale.

Ulterior, reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere întemeiată pe articolul 13 din Convenție.

CEDO va constata că nu a fost încălcat articolul 13 din Convenție în situația în care:

- A. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, motivând că urmează a fi adoptată o lege specială privitoare la dreptul la despăgubire, pentru situația în care se invocă durata nerezonabilă a procedurii;
- B. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a formulat anterior o cerere privind accelerarea procedurii, astfel încât nu are deschisă calea acțiunii în despăgubiri;
- C. acțiunea a fost admisă, cu respectarea garanțiilor prevăzute de articolul 6 (referitoare la accesul la justiție și durata rezonabilă a acestui tip de procedură), iar reclamantului i-a fost acordată o reparație comparabilă cu cele acordate de CEDO în cauze similare, care i-a fost plătită efectiv în termen de 1 lună de la pronunțarea hotărârii instanței interne.

Răspuns: C

20 La sfârșitul anului 2013 domnul AB, cetățean român domiciliat în România, a cumpărat un autoturism de ocazie din Bulgaria. Dorind să înmatriculeze acest vehicul în România a fost obligat să achite timbrul de mediu, potrivit legislației naționale în vigoare.

La începutul anului 2014, domnul AB a sesizat instanța română competentă cu o cerere privind restituirea timbrului de mediu. El a invocat că legislația națională aplicată este incompatibilă cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 30 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 36 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 110 TFUE.

Răspuns: C